

Og jeg vil spørge kirkeministeren, om hun ikke er enig med mig i, at det jo simpelt hen afslører, at hvor som helst, man skal have de kirkelige organiseret, hvad enten det er hr. Jacob Scavenius, eller det som i dag er fru Margrete Auken – hun kalder dem ikke som Scavenius for de konservative, men hun kalder dem for de demokratiske – er og bliver det de hellige, de vakte, dem, der lever i kirken, der skal have lov at bestemme. Og det vil sige, at det til syvende og sidst er det kirkelige tyranni, der ligger i denne drøm om en forfatning, sådan som det altid har gjort.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Jesper Langballe som medspørger.

Kl. 17.05

Jesper Langballe (DF):

Mit spørgsmål er sådan i samme boldgade. Jeg vil allerførst spørge ministeren, om ministeren kan give os en forklaring på denne lille kirkehistoriske pas de deux i Folketingssalen og fru Margrete Aukens kirkehistoriske forelæsning, som jeg fandt noget arrogant, docerende og temmelig uforståelig. Det var mit første spørgsmål.

Mit andet spørgsmål er, om det dog ikke er tankevækkende – det er sådan set i forlængelse af det, hr. Søren Krarup lige har sagt – at når man skal slå til lyd for en kirkeforfatning, tager man det kirkeråd frem, som var dybt præget af biskop Martensens konservatisme, hans negative syn på lægfolk, hans angst for kirkelige frihedsbevægelser, der kunne virke opløsende, og oven i købet en kommission, som ikke fik nogen som helst anden betydning end nogle småændringer i den kirkelige liturgi. Er det egentlig ikke tankevækkende?

Kirkeministeren (Tove Fergo):

Nu er det sådan, at man ikke som folketingsmedlem kan se begrundelsen for spørgsmålene, der er stillet. Det er sådan, at det kun er spørgsmålet, der står på dagsordenen.

Det var sådan, da Kirkeudvalget havde temahøringen, nævnte jeg Det kirkelige Råd i en argumentation for, at man har forsøgt med et kirkeligt råd. Det har ikke kunnet lade sig gøre. De danske menigheder har ikke kunnet indordnes i nogen form for kirkeråd.

Og det viser med al tydelighed også den gennemgang, jeg foretog som indledning til besvarelsen af fru Margrete Aukens spørgsmål. Fire gange har man nedsat kommissioner, som skulle

komme frem til et forslag til en kirkeforfatning. Det er gået i vasken hver gang. Det har ikke kunnet lykkes. Der har i virkeligheden ikke været ønske om det fra folkets side, måske fra en lille gruppe, men ikke fra kirkefolkets side. Der har heller ikke været politisk ønske om det.

Det eneste af disse kommissioner, der har egentlig været et råd, er netop det råd fra 1883 til 1901, som kun bestod af biskopper, af en juridisk professor og en teologisk professor. Det var et ønske fra Scavenius, at der også skulle tiltræde lægfolk. Det blev aldrig til noget, for det kunne ikke fungere.

Jeg tager det som udtryk for, at den folkekirkeordning, vi har i Danmark i dag, er den ordning, der er stor og bred både politisk og folkelig tilslutning til. Jeg synes, vi har en strålende ordning. Vi har de tusinder af menigheder, som fungerer blændende, hvor man har et lokalt engagement, hvor man udformer sin kirke sådan, som man synes den skal være, men hvor der er det bærende fælles element, nemlig de lutherske-evangeliske bekendelsesskrifter, som vores folkekirke bygger på.

Så det er baggrunden, og det er forklaringen, og det er den politiske holdning til det i den siddende regering.

Margrete Auken (SF):

Hvis jeg var kirkeministeren, ville jeg fyre de to støttepædagoger lige med samme, for de kan ikke engang læse. Det har jeg ikke helt ministeren sådan mistænkt for ikke at kunne.

Jeg vil lige sige til ministeren til en anden gang: Det er altså muligt for folketingsmedlemmer også at få fat i begrundelsen, for man kan hente spørgsmålene. De ligger trykt med begrundelsen. Så det er ikke en hemmelighed, hvordan jeg har begrundet det. Det kan godt være, at støttepædagogerne ikke vidste det.

Det skulle gerne være fremgået af spørgsmålet, at jeg aldrig nogen sinde kunne drømme om at kalde det der kirkelige råd for et organ, der var brugbart. Det tror jeg så at vi kan være enige om. Dels er der ingen af os, der mener, at det er brugbart, og dels går jeg ud fra, at ministeren er klar over, at jeg ikke kunne drømme om at kalde det for et kirkeligt råd i kirkeforfatningstankens betydning, netop fordi det ikke har lægfolket med, netop fordi det ikke er demokratisk. Og lad så det være. Det mener jeg først vi fik med J.C. Christensen. Og så lå det jo i øvrigt i en række andre spørgsmål.